

Arrest

nr. 350 839 van 24 juli 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. KAMDEM FOTSO
Avenue Winston Churchill 187
1180 UCCLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 21 juli 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 18 juli 2026 tot terugdrijving (bijlage 11).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juli 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. KAMDEM FOTSO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juli 2026 nam de grenscontroleambtenaar (hierna: verweerder) een terugdrijvingsbeslissing.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Op 18 juli 2026 om 22.15 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel nationaal werd door ondergetekende, (...), Hoofdinspecteur

de mevrouw :

naam M. voornaam (...)

*geboren op (...)1962 te KANANGA RDC geslacht (m/v) Vrouwelijk
die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te [...]*

houder van het document paspoort nummer (...) afgegeven te Congo (DR) - Minaffet op : 19.04.2022
houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Belgische autoriteiten te Kinshasa geldig van 20.02.2026 tot 17.01.2027
voor een duur van 90 dagen, met het oog op : toerisme

Aangekomen met vliegtuig vluchtnr. (...) afkomstig uit Kinshasa, en zal teruggedreven worden naar Kinshasa, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart als toerist naar België te komen en overhandigt een toeristisch programma dat echter niet geloofwaardig is. Zo wordt ze in dat programma vermeld als 'monsieur', zou ze 4 dagen het atomium bezoeken, bezoek van 3 dagen aan het museum voor dinosauriërs in het museum voor natuurlijke wetenschappen, 5 dagen in het treilmuseum te Schaarbeek, ... en is er bij haar voorziene bezoek aan het museum voor Kunst en Geschiedenis sprake over Disneyland Parijs."

2. Betreffende de urgente procedure

Artikel 5.11 van de RvV-wet bepaalt dat de bepalingen van deze wet van toepassing zijn op alle beroepen die bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden ingediend vanaf de dag van de inwerkingtreding van deze wet, behoudens afwijkende regelingen zoals voorzien in Titel 2 "Toepassingsgebied, overgangsbepalingen en inwerkingtreding". Er is in casu geen afwijkende regeling voorzien in Titel 2.

Op grond van artikel 2.28, §1, eerste lid, 1° van de RvV-wet wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Conform artikel 2.31 §5 van de RvV-wet is de uitvoering van de teruggrijving automatisch geschorst tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep, tenzij de betrokkene uitdrukkelijk instemt met de uitvoering ervan. Thans werd het beroep tijdig ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in het enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 6, 8 en 14, alsmede bijlage I, van Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 tot vaststelling van een EU-code inzake de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscore), van de artikelen 21 en 32 van de Visumcode, gelezen in samenhang met de bewijskracht van het afgegeven visum; van de zorgvuldigheidsplicht, van het beginsel „audi alteram partem” en het recht om te worden gehoord, als algemeen beginsel van het Unierecht, van het evenredigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Ze voert ook een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoekster ontwikkelt zes onderdelen.

In het eerste onderdeel voert ze de schending aan van artikel 3, alinea 3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 6 van de Schengengrenscore en voert ze een manifeste appreciatiefout aan.

Ze licht het onderdeel toe als volgt:

« A. Règles applicables

L'article 3, alinéa 1er, 3°, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que l'entrée peut être refusée à l'étranger « s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé ».

Cette disposition doit être appliquée en conformité avec l'article 6, paragraphe 1er, c), du Code frontières Schengen, selon lequel le ressortissant de pays tiers doit justifier l'objet et les conditions du séjour envisagé et disposer de moyens de subsistance suffisants.

L'annexe I du même règlement fournit une liste indicative de documents susceptibles d'être demandés, notamment ceux relatifs à l'itinéraire, à l'hébergement, au transport et aux garanties de retour.

Ces dispositions n'imposent pas la production d'un programme touristique parfait, exhaustif ou élaboré selon un standard professionnel. Elles exigent une appréciation globale de l'objet et des conditions du séjour sur la base des documents et déclarations disponibles.

La Cour de justice a jugé que les États membres ne disposent d'aucune marge d'appréciation leur permettant de refuser l'entrée d'un ressortissant d'un pays tiers sur le fondement d'une condition qui ne serait pas prévue par le Code frontières Schengen. Les conditions d'entrée fixées par ce code présentent ainsi un caractère limitatif, de sorte que les autorités nationales ne peuvent leur adjoindre une exigence autonome ou supplémentaire (CJUE, 4 septembre 2014, Air Baltic Corporation AS c. Valsts robežsardze, C-575/12, spéc. points 65 à 69).

B. Application au cas d'espèce

☐ *Discordance manifeste entre le motif légal coché et la situation matériellement constatée*

La décision coche le motif selon lequel la requérante « n'est pas en possession de documents justifiant l'objet du séjour envisagé et les conditions de séjour ». Cette formulation suggère une absence documentaire.

Or, la partie adverse reconnaît expressément, dans la motivation même de l'acte, que la requérante « remet un programme touristique ». Elle ne pouvait donc, sans contradiction, assimiler la présence d'un document qu'elle juge imparfait à l'inexistence de tout document justificatif.

Cette discordance est d'autant plus grave que le programme ne constituait pas l'unique élément présenté.

La requérante avait fourni une réservation hôtelière couvrant son séjour et la preuve du paiement de la première nuit (pièce 7), ses moyens de subsistance, une assurance voyage (pièce 9), un billet de retour et son passeport comportant plusieurs visas et cachets établissant un historique de déplacements internationaux réguliers.

La décision ne soutient ni que ces documents seraient faux, ni qu'ils seraient périmés, ni qu'ils seraient insuffisants, ni même qu'ils n'auraient pas été présentés.

La difficulté alléguée ne concernait donc pas une absence de documents, mais la force probante que l'administration a choisi d'attribuer à un seul d'entre eux. En affirmant néanmoins que la requérante ne serait pas en possession de documents justificatifs, la partie adverse adopte une motivation matériellement inexacte et juridiquement inadéquate. Elle confond l'existence des documents, leur caractère éventuellement imparfait et la conclusion globale relative aux conditions d'entrée. Cette confusion affecte le fondement même de la décision.

☐ *Absence d'appréciation cumulative des documents relatifs à l'objet et aux conditions du séjour*

Le Code frontières Schengen commande une appréciation cumulative. L'objet du voyage ne se déduit pas exclusivement d'un itinéraire ; il ressort aussi de la cohérence entre la durée annoncée, l'hébergement, le transport, les ressources, le profil du voyageur, ses garanties de retour et ses déclarations.

Le dossier de visa comporte normalement des documents relatifs à l'objet du séjour, à l'hébergement, aux moyens de subsistance, à l'assurance médicale et aux garanties de retour. Ces catégories demeurent tout aussi pertinentes lors du contrôle frontalier.

La motivation litigieuse ne procède à aucune analyse de la réservation d'hôtel. Elle ne soutient pas qu'elle serait fictive, annulée ou incompatible avec la durée du séjour. Elle ne rapporte aucune vérification négative auprès de l'établissement. Elle ne conteste pas le paiement de la nuit du 18 au 19 juillet 2026. Elle n'évoque pas davantage l'existence ou l'insuffisance des ressources, alors que celles-ci ont été demandées et présentées. Elle ne met pas en cause la couverture de l'assurance voyage. Elle demeure muette sur le billet retour et sur la durée exacte du séjour projeté.

Ce silence est particulièrement déterminant, puisque le motif légal porte non seulement sur « l'objet », mais également sur « les conditions » du séjour.

L'hébergement, les ressources, le transport et l'assurance constituent précisément les éléments objectifs des conditions matérielles du voyage. En n'examinant aucune de ces données, la partie adverse a statué sur une prémisse incomplète et a privé sa conclusion de base factuelle suffisante.

L'erreur de civilité « Monsieur » est un motif périphérique, inopérant et dépourvu de lien causal

Le premier élément retenu tient au fait que la requérante serait désignée comme « monsieur » dans le programme. Une telle erreur peut résulter de l'utilisation d'un modèle, d'un document préparé par une agence ou un tiers, d'une erreur de traduction, d'un copier-coller ou d'une simple faute matérielle.

Cette erreur ne démontre rien quant aux conditions légales d'entrée. Elle n'établit ni que la requérante ignore l'objet de son séjour, ni que sa réservation hôtelière serait fictive, ni qu'elle manquerait de ressources, ni qu'elle entendrait demeurer irrégulièrement dans l'espace Schengen, ni qu'elle aurait produit un faux document. Il n'existe aucun lien logique nécessaire entre une civilité erronée et l'absence d'un projet touristique réel.

En érigeant cette maladresse typographique en indice déterminant sans la relier à d'autres éléments objectifs de fraude ou d'incohérence, la partie adverse confère à un fait périphérique une portée excessive. Le motif est, à tout le moins, insuffisant et révèle une erreur manifeste d'appréciation.

Les durées de visite ont été jugées invraisemblables selon un critère subjectif non prévu par la loi

La partie adverse relève que le programme ferait état de quatre jours consacrés à l'Atomium, de trois jours au musée des dinosaures et de cinq jours au musée du train. Elle n'explique cependant pas ce que ces mentions recouvrent exactement.

Elle ne reproduit pas le programme complet, ne précise pas le nombre total de jours du séjour, ne distingue pas les journées de déplacement, de repos ou d'activités périphériques et ne vérifie pas si les intitulés désignent des secteurs touristiques plus larges que le seul monument mentionné.

Un itinéraire préparatoire n'est pas nécessairement un agenda minute par minute. Une séquence intitulée « Atomium » peut raisonnablement comprendre le plateau du Heysel, Mini-Europe, Laeken et les environs.

Une rubrique consacrée au musée du train peut intégrer la découverte de Schaerbeek, des déplacements dans Bruxelles, des moments de repos et d'autres visites secondaires.

De même, la référence au « musée des dinosaures » peut désigner, dans le langage courant d'une voyageuse étrangère, une visite plus large du Muséum des Sciences naturelles et des activités environnantes.

La décision ne mentionne aucune question précise qui aurait été posée à la requérante sur le sens de ces rubriques. Elle ne rapporte aucune réponse démontrant qu'elle ignorait les lieux, qu'elle aurait été incapable d'expliquer son projet ou qu'elle se serait contredite.

Elle substitue ainsi au critère légal de justification de l'objet du séjour un standard subjectif de « bonne planification touristique », défini selon l'intuition du contrôleur. Or, ni l'article 3 de la loi ni l'article 6 du règlement 2016/399 n'exigent qu'un touriste étranger maîtrise la durée réputée normale de chaque attraction.

Une décision aussi grave qu'un refoulement ne peut reposer sur le seul sentiment qu'un programme serait trop long ou maladroit, sans impossibilité matérielle, sans contradiction substantielle, sans faux document et sans confrontation préalable de l'intéressée. L'appréciation est arbitraire, non vérifiable et manifestement déraisonnable.

La référence à Disneyland Paris est ambiguë et juridiquement inopérante

La décision mentionne que, « dans le cadre de sa visite prévue au Musée d'Art et d'Histoire, il est question de Disneyland Paris ».

La présence d'une éventuelle excursion à Disneyland Paris n'est pas incompatible, par elle-même, avec un visa Schengen uniforme ni avec un séjour touristique. Le visa de type C permet, sous réserve de sa validité territoriale, de circuler dans l'espace Schengen.

Un voyage peut avoir plusieurs objets ou se dérouler en Belgique et dans un autre État Schengen, pour autant que les objets et conditions soient justifiés.

*La partie adverse ne démontre aucune finalité réelle différente du tourisme
La décision affirme que le programme « n'est toutefois pas crédible », mais ne détermine jamais quelle serait la finalité véritable du voyage.*

Certes, l'autorité n'est pas tenue de démontrer positivement une fraude pour constater que l'objet du séjour n'est pas suffisamment justifié. Elle doit néanmoins exposer les raisons concrètes pour lesquelles l'ensemble des documents et déclarations disponibles ne permet pas de tenir le projet pour établi.

En l'espèce, l'acte procède par pure affirmation : quelques maladresses rédactionnelles sont relevées, puis la conclusion de « non-crédibilité » est posée sans chaîne probatoire intermédiaire.

Cette motivation ne permet ni à la requérante de comprendre quelle intention lui est réellement imputée, ni au Conseil de contrôler si les faits retenus sont de nature à justifier le refus d'entrée. Elle est donc insuffisante et entachée d'erreur manifeste d'appréciation.

La requérante a présenté avec une crédibilité suffisante les documents justifiant l'objet touristique et les conditions matérielles de son séjour. La partie adverse a isolé quelques imperfections d'un itinéraire, sans examiner le dossier global et sans établir qu'elles seraient de nature à neutraliser la réservation, les ressources, l'assurance, le billet retour et les garanties de retour.

La décision viole dès lors l'article 3, alinéa 1er, 3°, de la loi du 15 décembre 1980 et l'article 6 du Code frontières Schengen. Partant, cette branche du moyen est fondée ; »

In het tweede onderdeel voert verzoekster aan dat geen rekening werd gehouden met het door België afgegeven visum na onderzoek door het consulaat en stelt zij dat er sprake is van een niet-uitgelegde administratieve tegenstrijdigheid. Uit het betoog blijkt dat ze eveneens wijst op een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Ze licht het onderdeel toe als volgt:

« La requérante ne soutient pas que la possession d'un visa conférerait un droit irrévocable d'entrée. Le Code frontières Schengen permet et impose aux gardes-frontières de vérifier, au moment du franchissement de la frontière, que les conditions d'entrée demeurent satisfaites.

Il n'en demeure pas moins que la délivrance du visa constitue un élément objectif et juridiquement pertinent. Le Code des visas prévoit qu'au stade consulaire les autorités examinent l'objet et les conditions du séjour, les documents justificatifs, les moyens de subsistance, l'assurance, le risque d'immigration irrégulière et l'intention du demandeur de quitter le territoire des États membres avant l'expiration du visa.

En l'espèce, les autorités belges ont délivré à la requérante un visa de type C valable du 20 février 2026 au 17 janvier 2027. Cette décision favorable implique qu'elles avaient considéré, au vu du dossier consulaire, que les conditions de délivrance étaient remplies.

Il appartenait certes à la police des frontières d'effectuer un contrôle actualisé ; toutefois, si le programme touristique litigieux figurait déjà dans le dossier de visa, l'autorité devait expliquer quels éléments nouveaux apparus à l'arrivée justifiaient qu'un document précédemment examiné soit soudainement tenu pour radicalement dépourvu de crédibilité.

La décision ne mentionne aucune évolution intervenue depuis la délivrance du visa. Elle ne constate ni annulation de l'hôtel, ni disparition des moyens financiers, ni changement de destination, ni modification de la durée, ni déclaration nouvelle incompatible avec le dossier consulaire. Elle ne confronte pas son appréciation à la délivrance antérieure du visa et ne recherche pas si les mêmes documents avaient été soumis à l'ambassade.

Il ne s'agit pas d'attribuer au visa une autorité absolue, mais d'exiger une motivation cohérente et renforcée lorsqu'une autorité belge adopte, sans élément nouveau identifié, une appréciation diamétralement opposée à celle qui a permis la délivrance du titre de voyage.

Cette omission révèle un défaut de prise en compte d'un élément pertinent, une contradiction administrative inexpliquée et une méconnaissance du devoir de sécurité juridique. La deuxième branche est sérieuse, à tout le moins sous réserve de la production du dossier consulaire. »

In het derde onderdeel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ze licht het derde onderdeel toe als volgt:

« Le devoir de minutie impose à l'administration de rechercher et de prendre en considération tous les éléments pertinents de la cause avant de statuer. L'autorité doit préparer sa décision avec soin, procéder à un examen concret et individualisé et éviter toute sélection partielle des faits.

La requérante est âgée de soixante-quatre ans (64 ans), exerce depuis plusieurs années une activité commerciale établie à Kinshasa, est mère de plusieurs enfants dont certains résident au Congo et voyage régulièrement à l'étranger pour son commerce.

Son passeport démontre des déplacements en Turquie, en Chine, à Dubaï et dans d'autres pays, ainsi qu'un précédent séjour européen suivi d'un retour régulier (pièces 6). Aucun dépassement de séjour, aucune fraude et aucun incident migratoire ne sont invoqués.

Ces éléments ne créent pas une présomption irréfragable d'admission, mais ils sont directement pertinents pour apprécier la cohérence du projet, la mobilité habituelle de la requérante et ses garanties de retour.

Une voyageuse qui retourne systématiquement dans son pays pour gérer un commerce établi présente un profil objectivement distinct de celui d'une personne sans attaches ni historique de conformité. L'administration ne pouvait les ignorer tout en fondant sa décision sur un doute de crédibilité.

La décision ne contient pourtant aucune donnée personnelle au-delà de l'état civil. Sa motivation est donc désincarnée et stéréotypée ; elle examine un document isolé sans le confronter au profil concret de sa titulaire.

Cette omission est déterminante. Si les attaches et l'historique avaient été pris en compte, ils auraient nécessairement relativisé la portée de quelques erreurs rédactionnelles et imposé des vérifications complémentaires avant de conclure à l'absence totale d'objet touristique. En n'y procédant pas, la partie adverse a violé son devoir de soin et commis une erreur manifeste d'appréciation. La troisième branche est sérieuse."

In het vierde onderdeel voert verzoekster de schending aan van het hoorrecht en het principe audi alteram partem.

Ze licht het onderdeel toe als volgt:

« La décision met en œuvre le Code frontières Schengen et relève donc du champ d'application du droit de l'Union. Le respect des droits de la défense, dont le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision individuelle défavorable, constitue un principe général du droit de l'Union.

Il implique que l'intéressée soit mise en mesure de faire connaître utilement son point de vue sur les éléments que l'autorité entend retenir contre elle.

En l'espèce, la motivation repose sur trois catégories d'anomalies très spécifiques : la civilité « monsieur », les durées attribuées à certaines visites et la mention de Disneyland Paris.

Or, rien dans la décision ne permet de vérifier que la requérante a été confrontée à ces griefs avant l'adoption de l'acte. Aucune question ni réponse n'est retranscrite. Il n'est pas indiqué qu'elle ait pu expliquer l'origine du programme, le sens des rubriques ou le caractère éventuel de certaines activités.

Cette carence n'est pas purement formelle. Si la requérante avait été mise en mesure de s'expliquer, elle aurait pu préciser qu'une erreur de civilité est une faute matérielle sans incidence, que les intitulés regroupaient des séquences touristiques plus larges, que son séjour se déroulait en Belgique et que la mention de Disneyland Paris résultait, selon le programme complet, d'une maladresse de rédaction ou d'une activité non déterminante.

Elle aurait également pu attirer l'attention sur sa réservation, son assurance, ses moyens, son billet retour et ses voyages antérieurs.

La procédure frontalière peut certes être rapide. Cette exigence opérationnelle ne dispense cependant pas l'autorité d'offrir une possibilité réelle de clarification lorsque la décision repose précisément sur une appréciation subjective de crédibilité.

En tirant une conclusion radicale d'éléments que l'intéressée n'a pas été invitée à expliquer, la partie adverse a méconnu le principe audi alteram partem. La quatrième branche est sérieuse et fondée.

In het vijfde onderdeel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Ze licht het onderdeel toe als volgt :

[verzoekster geeft een theoretische toelichting]

« ii Application au cas d'espèce

La décision attaquée ne répond pas à ces exigences. Elle affirme que la requérante n'est pas en possession de documents justifiant l'objet et les conditions du séjour, tout en reconnaissant l'existence d'un programme. Elle ne précise pas pourquoi les autres documents présentés seraient dépourvus de pertinence. Elle n'examine ni l'hébergement, ni les ressources, ni l'assurance, ni le billet retour, ni les garanties de retour.

Elle ne permet pas davantage de comprendre si la partie adverse estime que seul l'objet touristique n'est pas établi, que les conditions matérielles ne le sont pas, ou que les deux catégories feraient défaut.

Or, les motifs factuels ne concernent que la forme du programme. Aucune considération n'est consacrée aux conditions matérielles. Il existe donc une inadéquation manifeste entre la portée du motif légal coché et les faits effectivement exposés.

La formule « n'est toutefois pas crédible » est une conclusion et non une démonstration. La décision ne révèle pas le raisonnement permettant de passer d'une erreur de civilté, de durées estimées trop longues et d'une mention ambiguë à l'absence de justification de l'ensemble du séjour.

Elle n'indique pas pourquoi ces anomalies neutraliseraient des éléments objectifs et vérifiables. Elle ne mentionne pas les réponses de la requérante et ne décrit aucune contradiction substantielle dans ses déclarations.

La motivation repose ainsi sur une lecture fragmentée, formaliste et sélective du dossier. Elle ne permet ni à la requérante de connaître précisément la défaillance qui lui est imputée, ni au Conseil de vérifier que l'administration a procédé à une appréciation complète et raisonnable.

Elle méconnaît dès lors les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980. Partant, la cinquième branche est fondée."

In het zesde onderdeel voert verzoekster de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Ze licht het onderdeel toe als volgt:

« À supposer, quod non, que les imperfections du programme aient pu susciter une interrogation légitime, la réaction administrative demeure manifestement disproportionnée au regard des circonstances.

Le refoulement anéantit l'intégralité du séjour, expose la requérante à des conséquences sur ses voyages futurs et s'accompagne d'un maintien privatif de liberté. Une telle mesure exige que l'administration ait établi avec suffisamment de rigueur qu'une condition d'entrée fait réellement défaut.

Or, la requérante disposait d'un visa belge valable, d'un billet retour, d'une réservation d'hôtel, d'une première nuit payée, de moyens financiers, d'une assurance et d'attaches fortes au Congo.

Aucun faux, aucune fraude, aucune menace pour l'ordre public, aucun signalement SIS et aucun antécédent de séjour irrégulier ne sont invoqués. Les interrogations pouvaient être levées par des mesures simples : demander une explication sur le programme, vérifier la réservation auprès de l'hôtel, consulter les cachets du passeport ou permettre la production immédiate d'un programme clarifié.

Le principe de proportionnalité ne permet certes pas d'écarter une condition d'entrée qui ferait objectivement défaut. Il impose toutefois que l'appréciation préalable de cette condition repose sur un examen suffisamment sérieux et que la mesure ne soit pas fondée sur des indices manifestement disproportionnés. En l'espèce, la partie adverse a choisi la conséquence la plus radicale sans épuiser les vérifications immédiatement disponibles et sans mettre en balance les nombreux éléments favorables. La sixième branche est dès lors sérieuse et fondée. »

Beoordeling

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;”

Deze bepaling laat verweerder toe om, ook wanneer een vreemdeling in het bezit is van een visum, een aantal verificaties door te voeren. Het gegeven dat verzoekster in het bezit was van een visum type C, vrijwaart haar dus niet van een eventuele inreiscontrole waarbij zij desgevallend documenten dient voor te leggen en uitleg moet kunnen geven over het doel van haar voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

Bijgevolg is het niet omdat verzoekster een visum had bekommen, haar bijgevolg ook de toegang tot het grondgebied moest worden verstrekt.

Artikel 6 van de Schengengrenscodex, waarvan verzoekster ook de schending aanvoert, luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (25), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

[...]

3. Bijlage I bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan.

[...].”

Hieruit blijkt dat bijlage 1 bij de Schengengrenscodex een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken bevat die de grenscontroleambtenaar van de derdelander kan verlangen.

Zo wordt voor toeristische of privéreizen verwezen naar:

“i) documenten ter staving van logies:

- in geval van verblijf bij een gastheer: uitnodiging door deze gastheer;

- bewijsstukken van logiesverstrekkende bedrijven, of enig ander geschikt document waaruit het voorgenomen onderdak blijkt;

ii) documenten ter staving van de reisroute:

- bevestiging van de boeking van een georganiseerde rondreis of enig ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen blijken;
- iii) documenten ter staving van de terugkeer:
- een retour- of rondreisticket;"

De toegangsvoorwaarden van artikel 6 van de Schengengrenscore zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet ook het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven.

Uit artikel 8 van de Schengengrenscore, waarvan verzoekster ook de schending aanvoert, blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft.

De relevante bepalingen luiden als volgt:

"3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

[...]

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

[...]".

Gelet op artikel 3 van de Vreemdelingenwet en de hiervoor weergegeven bepalingen van de Schengengrenscore, mocht verweerder bij een inreiscontrole het werkelijke reisdoel nagaan, niettegenstaande verzoekster in het bezit was van een visum.

Verweerder heeft bij de beoordeling van de vraag of het doel van het voorgenomen verblijf afdoende is aangetoond een ruime discretionaire bevoegdheid, en de Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Verweerder heeft vastgesteld dat verzoekster stelt een toeristisch verblijf te beogen, maar dat zij een toeristisch programma heeft voorgelegd dat ongeloofwaardig is. Ze wordt in het programma vermeld als 'monsieur', het bezoek aan het atomium zou 4 dagen bedragen, aan het museum voor dinosauriërs en het museum voor natuurwetenschappen 3 dagen, 5 dagen in het treinmuseum en er is bij haar voorzien bezoek aan het museum voor Kunst en Geschiedenis sprake van Disneyland Parijs.

De Raad stelt vast dat dit steun vindt in het administratief dossier, meer bepaald het grensverslag van de federale politie en de door verzoekster voorgelegde 'guide touristique en Belgique (Brussels)'.

Waar verzoekster in het eerste onderdeel aanvoert dat zij geen perfect toeristisch programma moet neerleggen, exhaustief en voldoende aan professionele standaarden, maar dat enkel het doel van de reis moet aangetoond worden op basis van documenten en verklaringen, kan de Raad volgen. In casu kon echter met rede worden vastgesteld dat het voorgelegd programma, waarvan ter zitting wordt geduid dat dit toch door een reisbureau zou zijn opgemaakt, ongeloofwaardig is. Verweerder is niet over een detail gevallen, maar heeft verschillende fouten, ongeloofwaardigheden en zelfs tegenstrijdigheden vastgesteld in dat programma. Niet alleen wordt verwezen naar "*monsieur*", maar tevens is het inderdaad weinig geloofwaardig dat men zoveel dagen voorziet om het atomium te bezoeken of om het dinosauriërmuseum in het Instituut voor Natuurwetenschappen te bezoeken. Verder wordt gesproken van een bezoek aan het Museum Kunst en Geschiedenis, maar heeft de uitleg daaronder betrekking op Disneyland Parijs.

Verder, en ten overvloede, betreft het een zogenaamde brochure met titel '*guide touristique en Belgique (Brussels)*', maar wordt ook verwezen naar '*préparatifs pour le retour aux Galeries Lafayette*'. Zoals verweerder terecht ter zitting aanstipt, bevinden die zich evenmin in België.

Verder wijst verzoekster op het feit dat in de bestreden beslissing de rechtsgrond wordt aangekruist dat verzoekster „niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsvoorwaarden staven”. Verweerder erkent echter uitdrukkelijk, in de motivering van het besluit zelf, dat verzoekster “een toeristisch programma heeft overgelegd”, en spreekt zichzelf dus tegen. De aanwezigheid van een document dat verweerder als niet perfect beschouwt, kan niet gelijk gesteld worden aan het ontbreken van enig bewijsstuk. Bovendien heeft verzoekster ook nog een hotelreservering overgelegd voor de duur van haar verblijf, evenals het bewijs van betaling van de eerste overnachting (stuk 7), haar middelen van bestaan, een reisverzekering (stuk 9), een retourticket en haar paspoort met verschillende visa en stempels waaruit een geschiedenis van regelmatige internationale reizen blijkt.

De Raad ontkent niet dat verzoekster naast het reisprogramma ook nog andere zaken heeft voorgelegd. Echter wat betreft bijvoorbeeld haar bestaansmiddelen, maakt dit een afzonderlijke voorwaarde uit, hetgeen haar niet ontslaat van de voorwaarde het doel van de reis te kunnen staven. Bovendien herhaalt de Raad dat verweerder in deze een ruime discretionaire bevoegdheid heeft en de Raad enkel in geval van een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke beoordeling een onregelmatigheid kan vaststellen. In casu stapelen de curiositeiten en tegenstrijdigheden zich op manifeste wijze op in de ‘guide touristique en Belgique (Brussels)’, dat de Raad niet anders kan dan verweerder te volgen dat het geheel onduidelijk is wat verzoeksters doel van de reis is. Verder moet de formulering ‘niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven’, begrepen worden in het licht van artikel 6, 1, c van de Schengengrenscodex, waar het de omzetting van vormt. Daar wordt bepaald dat de derdelander voor de toegang tot de lidstaten in het kader van kort verblijf het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden moet kunnen staven. Het ligt voor de hand dat dit op geloofwaardige wijze moet gebeuren en het voorgelegde stuk bewijskrachtig moet zijn, in plaats van de geloofwaardigheid van het doel volledig onderuit te halen.

Verzoekster kan gevolgd worden waar zij van oordeel is dat een zorgvuldige beoordeling is vereist, maar waar zij verder opnieuw aanhaalt dat verweerder niet is ingegaan op onder meer de middelen van bestaan of de ziektekostenverzekering, herhaalt de Raad dat dit andere voorwaarden betreft, die cumulatief moeten vervuld worden, naast onder meer het aantonen van het doel van de reis. De Raad hoeft zich niet uit te spreken over wat niet betwist wordt (zoals de hotelreservatie, een betaalde nacht, het terugkeerticket, etc.) en verweerder diende in het kader van een terugdrijving niet te motiveren over de voorwaarden die wel zijn voldaan. De Raad moet zich wel uitspreken over de vraag of verweerder redelijkerwijs, louter op basis van het voorgelegde reisprogramma, kon oordelen dat het doel van de reis niet (geloofwaardig) is aangetoond. Dit is in casu het geval, aangezien het programma manifest ongeloofwaardig is.

De Raad volgt het betoog dan ook niet dat de grondslag van het besluit is aangetast.

Waar verzoekster de fouten, eigenaardigheden en inconsistenties in het toeristisch programma tracht uit te leggen in het verzoekschrift overtuigt dit de Raad niet. De vermelding van “*monsieur*” is in het vet en in groot lettertype zeer nadrukkelijk voor de kennelijk vrouwelijke voornaam van verzoekster op de eerste pagina vermeld, zodat het in het oog moet springen. De Raad volgt de uitleg van de typografische onhandigheid, vertaalfout, materiële vergissing, laat staan manifeste appreciatiefout dan ook niet.

Wat betreft het zeer groot aantal dagen dat in het toeristisch programma voor bepaalde Brusselse musea is voorzien, volgt de Raad verzoekster dat niet redelijkerwijs kan verwacht worden van elke derdelander – toerist dat een ‘minuut-per-minuut-agenda’ wordt neergelegd. Noch vereisen artikel 3 van de Vreemdelingenwet of artikel 6 van de Schengengrenscodex dat een buitenlandse toerist de als normaal beschouwde duur van elke bezienswaardigheid moet kennen, zoals verzoekster aanvoert. Verweerder heeft dit evenwel ook niet verwacht. Het is het door verzoekster zelf neergelegde programma, dat een vrij gedetailleerde dagenplanning heeft opgesomd, die evenwel – en des te meer inderdaad voor een dame van 64 jaar zoals verweerder in de nota opmerkt – kennelijk niet geloofwaardig overkomt. De verklaringen die men in het verzoekschrift tracht te geven, met name o.m. dat verzoekster naast alle opgesomde musea ook nog de gemeente zelf zal verkennen en andere nevenbezoeken zal doen, overtuigt de Raad niet. Waar verzoekster aanvoert dat niet blijkt dat haar vragen zijn gesteld over haar gepland bezoek en zij daarop niet had kunnen antwoorden, of tegenstrijdige antwoorden zou gegeven hebben, leest de Raad in het grensverslag dat wordt vermeld dat verzoekster erop staat dat haar toeristisch programma klopt en dat het haar juiste reismotief weergeeft. Dit houdt in dat verzoekster wel werd geconfronteerd met de bedenkingen van verweerder maar aan haar reismotief heeft vastgehouden. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk van verweerder, dat dit hem niet heeft overtuigd.

Waar verzoekster aanvoert dat er mogelijk een uitstap naar Disneyland Parijs op het programma staat, kan zij gevolgd worden dat dit op zich niet onverenigbaar is met een uniform Schengenvisum, noch met een toeristisch verblijf. Het visum van type C maakt het, mits het territoriaal geldig is, inderdaad mogelijk om zich binnen het Schengengebied te verplaatsen en een reis kan inderdaad meerdere doelen hebben of plaatsvinden in België en in een andere Schengenstaat, mits de doelen en voorwaarden afdoende aangetoond zijn. Verzoekster gaat er echter wel in haar betoog aan voorbij dat de uitleg aangaande

Disneyland Parijs zich bevindt onder de rubriek van het Museum van Kunst en Geschiedenis in Brussel. Bovendien bevat de titel van de op haar naam afgegeven brochure enkel het land België en de stad Brussel. De uitleg die achteraf in het verzoekschrift wordt bedacht, overtuigt dus niet. Verzoekster erkent zelf dat verweerder in casu niet verplicht is om fraude positief aan te tonen, om vast te kunnen stellen dat het doel van het verblijf onvoldoende is gemotiveerd. Verweerder heeft echter wel degelijk met concrete redenen uiteengezet waarom het toeristisch programma niet als geloofwaardig kan worden beschouwd. De Raad volgt het betoog dus niet dat de motieven louter op beweringen zouden steunen, noch dat het gaat om 'enkele redactionele onnauwkeurigheden'.

Een schending van artikel 3, lid 1, punt 3, van de Vreemdelingenwet of van artikel 6 van de Schengengrenscode blijkt niet.

In het tweede onderdeel erkent verzoekster dat het bezit van een visum geen onherroepelijk recht op binnenkomst verleent en dat de Schengengrenscode grenswachters verplicht om bij het overschrijden van de grens na te gaan of nog steeds aan de toelatingsvoorwaarden wordt voldaan, waaronder het doel van de reis. Ze stipst aan dat dit niet wegneemt dat de afgifte van het visum een objectief en juridisch relevant element vormt omdat de Visumcode bepaalt dat de autoriteiten in de consulaire fase het doel en de voorwaarden van het verblijf ook reeds moeten onderzoeken. Verzoekster vervolgt dat het inderdaad aan de grenspolitie was om een actuele controle uit te voeren; maar indien het omstreden toeristische programma echter reeds in het visumdossier was opgenomen, had verweerder moeten toelichten welke nieuwe elementen die bij aankomst aan het licht waren gekomen, rechtvaardigden dat een eerder onderzocht document plotseling als volstrekt ongeloofwaardig werd beschouwd. In de beslissing wordt geen melding gemaakt van enige ontwikkeling die zich sinds de afgifte van het visum heeft voorgedaan en verweerder heeft zijn beoordeling niet aan de eerdere afgifte van het visum getoetst en gaat evenmin na of dezelfde documenten aan de ambassade waren voorgelegd. Deze nalatigheid duidt volgens verzoekster op het niet in aanmerking nemen van een relevant element, een onverklaarbare administratieve tegenstrijdigheid en een schending van de plicht tot rechtszekerheid.

De Raad erkent dat de afgifte van een visum een juridisch relevant element is, maar zoals verzoekster zelf aanhaalt en hoger ook reeds vermeld, moet de grenspolitie dat onderzoek overdoen. Uit het administratief dossier kan de Raad niet afleiden welke stukken verzoekster bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post heeft voorgelegd. Er kan bijgevolg geen onverklaarbare administratieve tegenstrijdigheid worden aangenomen. Hoe dan ook is de Raad in casu van oordeel dat zelfs indien dit toeristisch programma reeds voorgelegen zou hebben, dan nog elke grenscontroleambtenaar de geloofwaardigheid van dit stuk aan de grens op redelijke wijze mocht in vraag stellen. De Raad neemt niet aan dat in casu sprake is van een schending van het rechtszekerheidsbeginsel, omdat verzoekster zelf kon voorzien, gezien de hoger beschreven elementen, dat elke grenscontroleambtenaar zich op grond van een dergelijk programma op redelijke wijze vragen zou kunnen stellen bij de geloofwaardigheid ervan.

In het derde onderdeel voert verzoekster aan dat uit haar paspoort blijkt dat zij reizen heeft gemaakt naar Turkije, China, Dubai en andere landen, evenals een eerder verblijf in Europa, gevolgd door een reguliere terugkeer en verwijst hierbij naar 'stukken 6'. Er wordt geen melding gemaakt van een overschrijding van de verblijfsduur, fraude of incidenten op het gebied van migratie. Deze elementen vormen geen onweerlegbaar vermoeden van toelating, maar zijn rechtstreeks relevant voor de beoordeling van de samenhang van het plan, de gebruikelijke mobiliteit van verzoekster en haar terugkeergaranties. Een reiziger die stelselmatig naar haar land terugkeert om een gevestigd bedrijf te leiden, vertoont een profiel dat objectief gezien verschilt van dat van een persoon zonder banden met het herkomstland of een geschiedenis van naleving. De overheid kon deze elementen niet negeren terwijl zij haar besluit baseerde op twijfel aan de geloofwaardigheid. Verzoekster vervolgt dat het besluit echter geen andere persoonsgegevens bevat dan de burgerlijke staat. De motivering is dan ook onpersoonlijk en stereotiep; er wordt een op zichzelf staand document onderzocht zonder dit te toetsen aan het concrete profiel van de houdster ervan. Deze ommissie is volgens verzoekster doorslaggevend. Indien de banden en de geschiedenis in aanmerking waren genomen, zouden deze onvermijdelijk de reikwijdte van enkele redactionele fouten hebben gerelativeerd en aanvullende controles hebben vereist. Door dit na te laten heeft verweerder volgens verzoekster de zorgvuldigheidsplicht geschonden en een manifeste beoordelingsfout begaan.

In de inventaris staat onder stuk 6 evenwel alleen 'photographies de la précédente visite de la requérante à Bruxelles (2024)'. Hieruit blijken dus geen sporen van reizen naar Turkije, China, Dubai of andere landen waarna zij telkens regulier zou teruggereisd zijn. De Raad kan wel op basis van het administratief dossier vaststellen dat aan verzoekster in 2024 inderdaad door België een visum werd toegekend. De Raad volgt dat het gegeven dat men reeds eerder de terugkeervoorwaarden heeft gerespecteerd een relevant element is in de beoordeling van de geloofwaardigheid of een derdelander-toerist inderdaad de maximumduur van een verblijf op basis van een visum C zal respecteren. In casu kan de Raad evenwel op basis van het administratief dossier niet nagaan of verzoekster de vorige keer inderdaad die voorwaarden heeft gerespecteerd, maar dit wordt in de bestreden beslissing ook niet betwist.

De Raad volgt evenwel niet de conclusie van verzoekster dat het feit dat de verweerder hierover niet heeft gemotiveerd een doorslaggevende omissie zou zijn. Er blijkt immers indirect doch zeker dat verweerder wel rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster niet de eerste keer naar het Schengengrondgebied wou reizen, aangezien in het grensverslag van de politie staat "Aantal bezoeken: Eerder in Schengen geweest". Zoals ook blijkt uit het voorgaande, volgt de Raad niet dat men de aangehaalde elementen in het toeristisch programma kan minimaliseren als "enkele redactionele fouten". In geen geval is de motivering onpersoonlijk of stereotiep.

De Raad neemt geen schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, noch blijkt een kennelijke beoordelingsfout.

Zoals verzoekster in het vierde onderdeel aanvoert, geeft de bestreden beslissing uitvoering aan de Schengengrenscore en valt deze derhalve onder het toepassingsgebied van het Unierecht. De eerbiediging van de rechten van de verdediging, waaronder het recht om te worden gehoord alvorens een ongunstig individueel besluit wordt vastgesteld, vormt inderdaad een algemeen beginsel van het Unierecht. Doch zoals hoger aangehaald, heeft de Raad op basis van het grensverslag vastgesteld dat verzoekster door de grenspolitie werd geconfronteerd met de bedenkingen van verweerder maar heeft zij aan haar reismotief vastgehouden. Waar verzoekster nog aanvoert dat zij in het kader van een gehoor had kunnen verduidelijken dat een fout in de aanspreektitel een materiële fout zonder gevolgen is, dat de rubrieken bredere toeristische onderdelen omvatten, dat haar verblijf in België plaatsvond en dat de vermelding van Disneyland Parijs, volgens het volledige programma, het gevolg was van een onhandige formulering of een niet-doorslaggevende activiteit, verwijst de Raad naar hetgeen hij hoger heeft gemotiveerd. Bovendien stelt hij vast dat hoger nog een andere verklaring werd gegeven voor het feit dat naar Disneyland Parijs wordt verwezen dan in dit onderdeel.

Een schending van het hoorrecht of het beginsel audi alteram partem wordt niet aangenomen.

De Raad stelt vast dat het betoog van het vijfde onderdeel nauw aansluit bij hetgeen hoger reeds werd ontwikkeld in andere onderdelen van het middel, zodat de Raad daarnaar kan verwijzen. Waar verzoekster nog stelt dat de feitelijke motivering uitsluitend betrekking heeft op de vorm van het programma en geen aandacht wordt besteed aan de materiële voorwaarden, blijkt duidelijk uit de motieven dat de inhoud wel degelijk wordt besproken. Verder volgt de Raad dat de bestreden beslissing doorslaggevend steunt op het voorgelegde toeristisch programma, maar dat is dan ook een cruciaal stuk dat verzoekster heeft voorgelegd om het doel van haar reis aan te tonen. De motivering stelt verzoekster verder wel degelijk in staat om precies te weten welke tekortkoming haar ten laste wordt gelegd, evenals de Raad in staat om na te gaan of de overheid tot een afdoende volledige en redelijke beoordeling is gekomen, hetgeen in casu het geval is.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

In het zesde onderdeel voert verzoekster aan dat ervan uitgaande dat de tekortkomingen van het programma aanleiding zouden kunnen hebben gegeven tot een gerechtvaardigde vraag, de reactie van verweerder gezien de omstandigheden duidelijk onevenredig blijft. Dit omdat de teruggrijping het gehele verblijf teniet doet, verzoekster blootstelt aan gevolgen voor haar toekomstige reizen en gepaard gaat met een vrijheidsberoving.

De Raad ontkent niet dat een teruggrijping tot gevolg heeft dat men geen toegang krijgt tot het grondgebied, er mogelijk gevolgen zijn voor toekomstige reizen en in casu het gevolg heeft gehad dat verzoekster van haar vrijheid werd beroofd. Verweerder dient inderdaad met voldoende nauwkeurigheid vast te stellen dat daadwerkelijk aan een toelatingsvoorwaarde niet is voldaan, maar zoals hoger toegelicht, heeft verweerder dat ook gedaan en doet het feit dat verzoekster beschikte over een geldig Belgisch visum, een retourticket, een hotelreservering, een betaalde eerste overnachting, financiële middelen en een verzekering hier geen afbreuk aan.

Zoals hoger aangehaald, blijkt ook dat verzoekster werd gehoord en de Raad volgt niet dat verzoekster de kans had moeten geboden worden een ander reisprogramma voor te leggen. Zoals hoger aangehaald, kon zij op voorhand inschatten dat elke grenscontroleambtenaar op redelijke wijze de geloofwaardigheid van het programma in twijfel zou trekken. Thans is sprake van een voldoende grondig onderzoek en acht de Raad de maatregel niet gebaseerd op aanwijzingen die kennelijk onevenredig zijn.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vierentwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
N. VERBRUGGHE,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

A. MAES